

AGEAC

DINCOLO DE CONCEPTE

www.ageac.org

ÎNTREBĂRI ADRESATE COORDONATORULUI

ÎNTREBĂRI ADRESATE COORDONATORULUI

Întrebări puse de cursanți
Coordonatorului Internațional al AGEAC,
Dl. Óscar Uzcategui la cursul din Brazilia - 2007

1. Care este mecanismul sau ordinea de a lucra cu agregatul psihologic de la autoobservare până la moarte?

R. Pentru a face munca psihologică nu putem să punem parametri ficși, pentru că altfel dogmatizăm Învățătura; de aceea Maestrul nu a lăsat nicio ordine. Există pe aici o foaie care a circulat: „Muncă pentru Disoluția Eului"; aceasta nu a fost niciodată de la Maestrul Samael. Personal cunosc misionarul care a făcut asta și a inventat-o el; și circulă pe aici această foaie, dar Maestrul niciodată nu a dat: „Didactică pentru Disoluția Eului"; aceasta este o minciună. Astfel că dacă o vedeți pe aici, știți deja.

Dar putem să dăm niște linii generale care funcționează. Prima armă cu care trebuie să lucrăm este una: „autoobservarea"; aceasta trebuie să o folosim de când ne ridicăm din pat. Este primul lucru. Atunci, să ne dăm seama care este starea noastră interioară când ne ridicăm din pat. Care este starea corpului nostru fizic? Ce gânduri am în minte? De ce? Pentru că dacă voi începe ziua trebuie să știu deja, prin autoobservare, care este starea mea interioară. Pentru că dacă mă ridic mecanic și încep să fac lucruri și nu sunt conștient de starea interioară pe care o am, deja merg rău. Deja merg rău! Pentru că voi continua să primesc impresii, care se vor uni cu starea greșită pe care o am și asta va exploda în orice moment al zilei.

Atunci, dacă eu mă ridic, înainte de a mă ridica din pat, cu ochii deschiși, îi închid momentan pentru a mă studia. Atunci, dacă am neliniște, să mă

întreb, de ce am nelinişte? Atunci îmi voi da seama: începe mintea să spună: „Păi pentru că trebuie să merg în cutare loc. Trebuie să merg... Trebuie să-l sun pe cutare... Şi asta n-am făcut-o, şi nici cealaltă..." Deja îmi dau seama că am centrul intelectual accelerat.

Atunci, dacă eu îmi dau seama de aceasta trebuie să ştiu: „Ah, trebuie să am grijă cu mintea, pentru că sunt foarte accelerat şi mintea este cea care îmi pune centrul emoţional cu anxietate". Atunci, trebuie să mă autoobserv mai mult decât de obicei.

Sau nu am nimic de făcut, dar am avut o experienţă astrală care mi-a lăsat suferinţă morală. Atunci, deja trebuie să ştiu că ziua am început-o cu suferinţă morală. Am două opţiuni. Chiar acolo să-mi lucrez suferinţa morală înainte de a mă ridica din pat, prin analiză: „Ei bine, m-am văzut pe acolo cu lucruri ale desfrâului, oribile." Atunci trebuie să fac o analiză acolo, dacă am timp.

Atunci mă relaxez şi analizez. Ce făceam eu? Era voinţa mea? Aparent da, dar aici în panul fizic aş face? Nu! Atunci este subconştientul meu, pe care toată lumea îl are murdar; atunci este normal ca eu să fiu acolo aşa, pentru că sunt zone ale mele unde eu nu am ajuns încă cu analiza; acolo încă nu a intrat analiza. Şi atunci Eurile mele, la acel nivel, acţionează mecanic şi nu le pot controla. De acord?

Atunci, ce fac cu tristeţea care mi-a rămas? Pot să fac Viparita Karanhi Mudra şi să o chem pe Mama Moarte sau pe Mama Divină: „RAAAMMM IIIOOO, RAAAMMM IIIOOO, RAAAMMM IIIOOO. Mamă Kundalini, te rog să-mi ataci stările interne inconştiente care m-au determinat în astral să am aceste scene de desfrâu şi să-mi dai pace interioară. Ajută-mă Mamă Kundalini sau Mamă Moarte etc." Atunci, retrăiesc scenele, transmut şi cu mantra KRIM acelor scene le dau foc, le ard: „KRIM, KRIM, KRIM, KRIM..." Şi apoi, după ce am ars deja acele scene, continui cu suferinţa aici, în centrul emoţional, şi acum îi cer: „Mamă Kundalini sau Mamă Moarte, vindecă-mi inima, te implor, vindecă-mi inima, dă-mi pace, dă-mi pace interioară", şi cu mantra KRIM îmi imaginez foc în zona inimii, acolo unde simt suferinţa; eu mă imaginez plin de foc.

Atunci aceasta o fac de câteva ori, de vreo 10 ori KRIM unit cu rugăciunea; şi apoi, văd cum sunt, şi dacă sunt un pic mai bine, mă ridic fără a-mi pierde autoobservarea şi ies îmbrăcat, pentru că trebuie să fac lucruri pentru Gnoză. Aştept autobuzul şi în acel moment nu îmi dau seama că în faţa mea există un pic de apă adunată lângă trotuar şi trece o maşină şi cu

roata mă stropeşte, mă umple tot de apă murdară. Aceasta este o impresie, pentru că suntem bombardaţi de impresii de peste tot, chiar dacă dormim, de sub pat, în baie, oriunde ar fi; suntem plini de impresii. Aceasta este o impresie dezagreabilă. Atunci spune Maestrul: „Primul pas pentru dezintegrarea Eului este să lucrăm cu impresiile." Pentru că Eul se alimentează cu impresii netransformate; el se alimentează cu asta.

Atunci, acolo unde sunt, trebuie să fac ceea ce numim în Gnoză „primul şoc conştient". Care este primul şoc conştient? Repede să pun între impresie şi psihicul meu un filtru, pentru că impresia vrea să intre. Eu pun un filtru, care este filtrul? Analiza imediată a ceea ce s-a întâmplat, imediată!

„Ei bine, aşa cum sunt nu pot să merg acolo unde trebuia să merg." Repede trebuie să-mi spun:

„Nu-mi serveşte la nimic să mă apuc să protestez, deoarece cu asta nu voi rezolva nimic, trebuie să-mi schimb hainele obligatoriu şi să-mi fac duş, şi dacă asta s-a întâmplat este pentru ceva."

Pentru că mintea va începe să ne zică repede: „Acum ai pierdut autobuzul, acum vei ajunge târziu. Gata, ai ratat ceea ce trebuia să faci..." „Păi este totuna, Tatăl nu vrea astăzi ca eu să fac asta pentru un anumit motiv."

Atunci eu analizez rapid în acest mod şi pun filtrul cu analiza imediată. Mă duc acasă, fac duş şi înainte de a mă îmbrăca, din nou, îmi iau câteva minute pentru a vedea cum sunt centrii. În centri, în cel intelectual, deşi am pus filtrul, există câteva mici impresii care s-au strecurat şi au atins nişte stări; atunci mintea este acolo zicând:

„Afurisit să fie tipul ăsta care m-a stropit cu apă. De-ar fi să moară azi..." „Ah, la naiba, asta este! Centrul intelectual a înnebunit." Apoi trec la centrul emoţional să văd ce este.

„Ah, centrul emoţional de asemenea este atins." Şi dacă îmi tremură o mână... este pentru că vroiam să-i trag una. Centrul motor este de asemenea rău. Şi centrul instinctiv? Vrea să iasă să alerge după el. Şi centrul sexual? Este liniştit, pentru că nu avut nimic de-a face cu o impresie sexuală.

Atunci, dacă eu vreau să fac o muncă despre asta, trebuie din nou să mă relaxez şi să încep cu fiecare centru:

„Mamă Kundalini, Mamă Preasfântă, Isis. RAAAMMM IIIOOO, RAAMMM IIIOOO... Combate-mi, Mamă Kundalini, aceste stări în minte, aceste stări pe care le am aici, în centrul emoţional." Înainte de a o invoca pe Mama Divină, eu am făcut o mică analiză. Atunci, în analiză mi-am spus: „Ei bine, asta nu mi s-a întâmplat numai mie, s-a întâmplat la multă lume.

Acel om este atât de adormit încât nici nu şi-a dat seama că maşina sa mi-a făcut asta. Iisus Cristos a trecut prin lucruri mai rele decât mine, pentru că l-au lovit cu pietre, l-au scuipat, l-au crucificat, şi ce? Şi ce? De ce sunt eu atât de important? Mi s-a putut întâmpla mie sau chiar lui, celui din maşină, într-un alt moment, i s-a putut întâmpla. Aşa că lasă-mă în pace – îi spunem minţii -, lasă-mă în pace! Discursul tău este numai violenţă; nu mă interesează. Eu nu scot nimic din asta. Nu ştiu unde trăieşte omul, şi dacă aş şti, ce voi câştiga eu insultându-l? Să provoc alte reacţii mai rele. Aceasta mi-a făcut-o Tatăl pentru ca eu să înţeleg că trebuie să fiu umil..."

Atunci eu mi-am făcut această analiză în centrul intelectual. Apoi, clar, o invoc pe Mama Divină sau pe Mama Moarte şi odată făcută analiza am înţeles: că nimic nu voi câştiga, că deja ceea ce a trecut, a trecut, că este un lucru care i s-ar fi putut întâmpla oricărei persoane, că Iisus Cristos a trecut prin lucruri mai rele decât mine. Când eu am înţeles deja asta, nu mai este nimic altceva de înţeles. Atunci eu o invoc pe Mama Moarte, şi aceste gânduri, eu o rog pe ea să mi le ardă. Atunci pronunţ mantra: „KRIIIIMM, KRIIIIMM, KRIIIIMM..." şi îmi imaginez foc în minte, foc în cap.

Apoi trec la starea emoţională, să o analizez. Atunci văd că există o emoţie. Aceasta este reaua voinţă, am rea voinţă. Există Euri de rea voinţă în centrul emoţional şi în centrul motor, pentru că vreau să o lovesc pe persoană.

Ce trebuie să mai înţeleg acolo? Nimic altceva... Ah, amorul propriu este rănit şi spune: „De ce mie? De ce mi se întâmplă aceste lucruri mie? De ce doar mie?" Minciună. Trebuie să spunem Eului: „Nu doar ţie, se întâmplă la toată lumea. Şi nu mori din asta, nu ai cancer, nici tuberculoză, eşti deja bine, te-ai spălat, ţi-ai schimbat hainele. Care este problema? Unde este problema?" „Dar mie, mie, mie." „Nu, nu, taci, taci, pentru că acestea sunt prostii."

Ajungând aici, deja s-a înţeles aceasta. O invoc din nou pe Mama Divină sau pe Mama Moarte; din nou pronunţ mantra: „KRIIIIMM, KRIIIIMM...", şi o rog să atace în centrul emoţional aceste stări, şi în centrul motor etc. Atunci, la fel, trimitem focul Mamei Moarte sau al Mamei Kundalini în centrul emoţional şi în centrul motor.

Apoi, când am oportunitatea de a lucra în Arcan, trebuie să îmi amintesc de aceasta. Atunci, care au fost Eurile care s-au rănit cu această impresie? Mânia, orgoliul, amorul propriu, autoconsideraţia şi Euri de rea voinţă. Aşa că într-o muncă de Alchimie există o bună muncă de făcut.

„Mamă Moarte, Mamă Kundalini, atacă în mintea mea Eurile de mânie, de amor propriu, de autoconsideraţie. KRIM, KRIM, KRIM..."

Apoi voi trece la: „Mamă Kundalini, în centrul meu emoţional, atacă-mi agregatele de orgoliu, de amor propriu şi de răzbunare -pentru că aceea era răzbunare-. KRIM, KRIM, KRIM..."

„Mamă Kundalini, distruge în centrul meu motor Eurile de amor propriu, de autoconsideraţie etc. -acelea care-mi făceau să tremure mâna-. KRIM, KRIM, KRIM..."

Şi dacă este posibil, apoi cereţi: „Mamă Kundalini, distruge toate aceste Euri care erau prezente în această impresie (şi vă amintiţi de eveniment şi îi daţi foc; la tot). KRIM, KRIM, KRIM...".

Atunci, aceasta este munca!

Î. Trebuie să se facă independent sau se pot face cei trei centri în acelaşi timp?

R. Dacă vrem să facem o muncă bună, trebuie să facem centrii independent, dar trebuie să avem un carneţel de notiţe psihologice. De ce? Pentru că nu întotdeauna după ce maşina v-a stropit cu apă murdară veţi avea oportunitatea de a merge acasă şi să vă relaxaţi, ci va trebui să continuaţi cu hainele murdare pentru că este ceva urgent, şi dacă nu vă notaţi o să uitaţi. În schimb, în carneţel, acolo le aveţi toate foarte proaspete. Într-un mic carneţel se poate scrie totul: mânie, amor propriu... Le vedeţi acolo pentru că sunt toate vrând să iasă pe fereastră (simţurile): mânie, amor propriu, răzbunare, orgoliu. Şi le păstraţi (toate acestea) în carneţel, şi la întoarcere, atunci faceţi munca.

Î. Care este diferenţa între amor propriu, orgoliu, vanitate, autoconsideraţie şi autoimportanţă?

R. Amorul propriu este la baza tuturor Eurilor. Toate Eurile au amor propriu. Atunci, amorul propriu este fratele autoconsideraţiei, sunt acelaşi lucru. Şi amorul propriu, autoconsideraţia şi autoimportanţa sunt acelaşi lucru. Un bărbat este desfrânat pentru că are amor propriu, vrea să fie recunoscut ca macho şi asta îi dă lui, după părerea lui, importanţă, autoimportanţă; şi se autoconsideră pentru că el se consideră foarte macho. Atunci, amor propriu, autoconsideraţie şi autoimportanţă sunt împreună, sunt acelaşi Eu.

Orgoliul! Orgoliul este interior. Orgoliul şi mândria sunt interioare. Înseamnă a se afirma cineva egoic. Vanitatea este exterioară. De exemplu, spune Maestrul: *„Din orgoliu, cuiva i-ar plăcea să aibă o maşină din anii treizeci. Din orgoliu, şi să le zică prietenilor: „Eu sunt unul dintre puţinii care încă*

au un Austin din 1928, același pe care îl folosea Al Capone; eu am același model." Din orgoliu! Dar din vanitate, nu am merge pe stradă cu el, pentru că preferăm să mergem cu un Mercedes Benz din 2005". Atunci, orgoliul este interior și vanitatea este exterioară; aceasta este diferența.

Î. Și amorul propriu are legătură cu orgoliul si cu vanitatea?

R. Clar, amorul propriu, autoconsiderația și autoimportanța sunt cu toate Eurile, cu toate! De aceea, celui care este lacom îi place să aleagă mâncarea, pentru că are autoimportanță. Atunci, lacomul spune: „Eu mănânc multă carne pentru că trebuie să am grijă de sănătatea mea, și carnea pentru mine trebuie să fie astfel încât să simt doar carne între dinți. Deoarece, clar, când cineva trebuie să mestece carnea, ți se fac mandibulele foarte mari, și eu nu vreau lucrurile astea grase. Atunci pentru mine trebuie să fie carne fără grăsime, pentru că trebuie să am grijă de colesterol." Toate astea sunt autoîngâmfare, amor propriu, autoconsiderație, și toate pentru a mânca un kilogram de carne el singur. Autoimportanța este prezentă și spune: „Da, pentru că trebuie să am grijă de mine." Orgoliul: „Da, pentru că eu nu mănânc orice; eu aleg ceea ce mănânc." Și vanitate pentru că această persoană întotdeauna are în frigider alimente pentru a le arăta prietenilor: „Da, uite, acesta este antricot, aceasta este carne argentiniană pe care eu o comand prin avion în fiecare săptămână, aceasta este cutare..." Aceasta este vanitatea cu lăcomia.

Î. Orgoliul, atunci, este întotdeauna interior?

R. Orgoliul întotdeauna este interior. De exemplu, orgoliul se poate manifesta când cineva intră și salută pe toată lumea, mai puțin pe mine. Atunci, primul lucru care se rănește este amorul propriu și autoimportanța mea –vedeți că aceste Euri sunt peste tot- și acestea două, rănite, îmi ating orgoliul: „Dar cum de nu mă salută pe mine? Dar cum este posibil? Ignorantul ăsta... Dacă eu sunt doctorul cutare..., și el directorul de aici... Îl salută pe portar, și pe mine, care sunt domnul „cutare", specialist în „cutare", astronaut și toate lucrurile, pe mine nu mă salută. Dar asta nu rămâne așa!" Acesta este orgoliul, orgoliul.

Î. Și un alt lucru: un Eu poate să aibă diverse manifestări. De exemplu, lăcomia poate fi în legătură cu amorul propriu, și de asemenea cu desfrâul...

R. Toate Eurile! Da, uneori lăcomia și desfrâul sunt conectate, de multe ori...

Î. Și când vrem să facem o muncă asupra acestor Euri care împreună, putem să-i cerem Mamei Moarte: „Te rog, distruge Eul meu de lăcomie relaționat cu mânia, sau cu desfrâul..." Este mai precis?

R. Da, clar, dar trebuie lucrat cu cele două. Mai întâi cu lăcomia, și apoi cu „cutare"... Sigur că da.

Î. Reaua voință are de asemenea legătură cu amorul propriu?

R. Da, reaua voință este reacția amorului propriu rănit și a orgoliului rănit.

Î. Poți să-mi spui un alt exemplu de lăcomie care nu este în legătură cu mâncarea?

R. Da, există lăcomie de multe lucruri. Lăcomia lucrează cu centrul instinctiv. Atunci există persoane pe care Eul le obligă, după mâncare, să fumeze o țigară, dacă nu, nu se simt bine. Sunt oameni care pentru a merge la toaletă trebuie să fumeze, dacă nu, nu le funcționează intestinele. Sunt persoane care atunci când, de exemplu, sunt într-o criză de singurătate sau de ce-o fi, trebuie să ia un whisky sau o ciocolată. Lăcomia este foarte relaționată cu centrul instinctiv. Lăcomia, de multe ori, se alimentează din dezechilibrul centrului instinctiv. De exemplu, când cineva se trezește la trei dimineața după ce a cinat bine și pentru că Eul ne cere la trei dimineața niște spaghete, ne apucăm să facem niște spaghete la trei dimineața, le mâncăm și ne ducem atât de mulțumiți să ne culcăm, aceasta este lăcomie, pentru că înainte cinasem bine.

Î. De asemenea, toate acestea pot fi numite plăceri, mai mult decât cineva are nevoie?

R. Da, sunt plăceri egoice. Exact, sunt plăceri egoice.

Î. De asemenea lăcomia este în legătură cu aceste tradiții ale bucătăriei, și nu este necesar pentru a mânca mult, ci pentru a fi foarte mofturos.

R. Da, foarte mofturos. Toate acestea sunt lăcomie. În Europa, oamenii nu-și dau seama că alimentează mult lăcomia, dar au o scuză. Atunci, la micul dejun mănâncă un croissant cu cafea cu lapte. La zece dimineața, cică trebuie să se oprească din muncă pentru că trebuie să mănânce ceva, și mănâncă un sandviș plin cu șuncă, brânză, bacon și cutare; la amiază ajung acasă și mănâncă unu sau două feluri de mâncare; după-masa, la patru, iau gustarea,

două gogoși cu altă cafea cu lapte sau coca-cola; la șapte sau la opt seara cina, și înainte de a merge la culcare, atunci mănâncă ce știu eu, o înghețată. Toate acestea sunt lăcomie, pentru că ființa umană are nevoie de trei mese pe zi, dar noi am umplut asta cu o grămadă de podoabe care nu sunt reale, și acestea sunt pofte. Dar poftele sunt devieri ale centrului instinctiv.

Î. Poate să existe lăcomie intelectuală?

R. Lăcomie intelectuală? Da, faptul de a vrea întotdeauna să citești, să citești și să citești pentru a acumula date.

Î. Atunci, centrul emoțional de asemenea, deoarece celui care îi place să citească sau să se uite la televizor și întotdeauna să simtă dorința de a plânge pentru ceea ce citește sau vede, aceasta de asemenea poate fi lăcomie.

R. Da, dar aceasta nu este lăcomie, este un dezechilibru emoțional.

Î. Dar, de exemplu, când femeile sunt însărcinate și le este poftă de multe lucruri, aceasta este din dezordine de obiceiuri sau din lăcomie?

R. Depinde, pentru că uneori cu femeia însărcinată este o problemă. Copilul care se formează mănâncă multe lucruri de la mamă, trăiește din mamă. Atunci îi mănâncă fierul de aici, calciul de dincolo, îi mănâncă asta, îi mănâncă totul, și femeii, inconștient, corpul începe să-i spună: „ Eh, eh, rămân fără asta..." Atunci, îi vin pofte de lucruri pe care înainte nu le mânca. De ce? Pentru că acele rezerve ea le avea, și corpul nu le cerea, de aceea sunt lucruri pe care ea în mod normal nu le mânca, pentru că sunt lucruri relaționate cu elemente care ei încep să-i lipsească. Atunci nu întotdeauna este lăcomie. Clar, o femeie care nu are grijă de ea poate să-și piardă dinții și totul. Sunt femei care după sarcină rămân cu dinții în stare proastă deoarece copilul a mâncat tot calciul.

Î. Atunci putem spune că este lăcomie începând din momentul în care mâncăm și nu ne este foame...

R. Exact, dar există creat și un mecanism care ne face să simțim o foame artificială, care nu este reală?

Î. Da, există persoane care mănâncă întotdeauna același aliment, care mănâncă numai lapte sau alt lucru...

R. Da, capricii. Toate acestea intră în dezordinea centrului instinctiv și a lăcomiei, sau pentru că și-au spălat creierul cu niște norme pe care și le-

au pus acolo și cred că îi fac bine, dar în fond îi fac rău, deoarece corpul are nevoie de varietate.

Î. În țările bogate există o problemă cu tinerele, care se cheamă anorexie, și de asemenea bulimia. Acestea sunt de la Eul lăcomiei sau este alt lucru?

R. Acolo intră mai multe Euri. Anorexia are mult de-a face cu amorul propriu. Atunci persoana vrea să se vadă, în psihicul său, perfectă, să nu aibă niciun gram de celulită, și acesta este amor propriu foarte puternic. În general, persoanele anorexice au mult amor propriu; autoconsiderație, foarte multă. Și aceasta vine uneori din cauză că acelor persoane le-a lipsit afectiunea. Atunci au un complex de inferioritate pe care încearcă să-l depășească cu un complex de superioritate. Atunci spun: „Eu nu sunt carnivor ca dumneavoastră, care mâncați carne. Eu nu sunt lacom ca dumneavoastră. Dumneavoastră sunteți toți grași. Eu sunt subțire și perfect." În acest caz, toate acestea au de-a face cu autoconsiderația, amorul propriu și resentimentul. În toți cei care au anorexie, există resentiment împotriva altor persoane sau împotriva societății, și acolo este lipsă de afecțiune. Întotdeauna este lipsă de afecțiune la anorexici.

Î. Există neliniște în spate, nu-i așa?

R. Acesta este rezultatul. Rezultatul este neliniștea.

Î. Aceste pofte ale femeii însărcinate se pot manifesta în noi în mod obișnuit pentru selecția mâncării? De exemplu, astăzi mi-e poftă să mănânc orez. Este poate deoarece corpul îmi cere asta, sau o poftă?

R. Uneori se poate întâmpla ca noi, inconștient, să vrem cutare lucru chiar dacă nu-l avem, și ne resemnăm, însă uneori corpul ne anunță de necesitățile sale. De exemplu –vă voi vorbi de mine–, eu sunt hipertensiv, nu cronic, dar uneori hipertensiunea mea este din cauza stresului. Atunci eu observam că îmi plăcea să mănânc mult, foarte mult ceapa crudă, și oamenilor nu le place asta. Atunci am investigat, și am aflat că ceapa este bună pentru hipertensiune. În acest caz, corpul îmi spunea: „mănâncă, mănâncă ceapă." Mie nu-mi plac fructele, dar este un fruct pe care nu-l iert, care este banana, și se dovedește că banana are potasiu, și este bună pentru hipertensiune. Atunci, uneori, corpul ne avizează de necesitățile sale.

Î. Autoimportanța putem să spunem că este un Ego rădăcină al multor Egouri?

R. Este în toate Egourile. Vedeți, autoimportanța, amorul propriu, sunt la baza tuturor Eurilor. Și frica, frica! Toate acestea trei sunt îngrășământul Eurilor. Știți ce este îngrășământul? Ceea ce se pune la plante pentru ca să crească.

Î. Trebuie să analizăm amorul propriu atunci în mod direct? Pentru că uneori, de exemplu, pentru mine este ca un zid. După un timp de a studia situația, nu mai pot să văd nimic. Nu înțeleg de unde provine o stare...

R. Clar, pentru că deja nu mai poți să analizezi; atunci atacă amorul propriu. Dar când atacați amorul propriu trebuie să aveți grijă, pentru că vă va produce de toate: depresie, dorințe de a muri etc. Toate acestea le produce amorul propriu. Când cineva atacă amorul propriu ies lucruri foarte monstruoase.

Î. Se poate analiza, de exemplu, cum să înțelegem mai bine amorul propriu, sau autoimportanța, sau alte Egouri când analizezi un alt Eu, să vedem ce parte de autoimportanță există în acest Eu?

R. Da, clar, aceasta face parte din analiză.

Î. Maestrul recomandă să lucrăm asupra a două sau trei Egouri timp de o vreme. De exemplu, cineva lucrează cu mânia, lăcomia și desfrâul. Cum ai lucra tu, sau cum ai extrage informația pentru a lucra cu aceste agregate?

R. Unul câte unul le voi analiza în centrii mașinii umane...

Î. Să spunem, prin retrospecție, cum s-au manifestat de-a lungul zilei?

R. Clar, dacă am o didactică cu aceste trei Euri, eu cu autoobservarea și carnețelul meu de notițe voi aduna informație în fiecare zi despre acestea trei, și când îmi voi face relaxarea și practica cu Mama Divină sau cu Mama Moarte, am deja un manual unde trebuie să mă uit pentru a lucra. Atunci încep deja cu centrul intelectual... Mai întâi, îl analizez. Retrăiesc scena și văd tot ceea ce mi s-a mișcat, și apoi o analizez în centrul intelectual, încet, cu răbdare; și apoi în centrul emoțional; și apoi în centrul motor; în centrul instinctiv... Și apoi o altă parte a altui Ego. Același lucru, la fel, cu fiecare voi face la fel.

Î. Cum se poate echilibra sau observa centrul instinctiv? Este un centru care nu se poate observa prea bine; este foarte dificil.

R. Centrul instinctiv îl puteți analiza prin autoobservare; ajungeți să-l descoperiți pentru a-l putea controla. Atunci, clar, când cineva este în autoobservare, de exemplu, eu mănânc, și când mănânc, uneori spune cineva: „Am mâncat cu ochii și mi s-a dus foamea." Acesta este centrul instinctiv care este dezechilibrat. Atunci am văzut mâncarea și Eul lăcomiei a deschis gura larg și a vrut să mănânce totul, cu farfurie cu tot. Clar, el s-a săturat mental, el s-a săturat și pe mine m-a lăsat (aici în stomac) fără foame. Mi s-a dus foamea. Și atunci, aceasta indică faptul că centrul instinctiv este nebun, că am mâncat cu ochii; aceasta nu este corect. Trebuie să lucrăm cu Eurile lăcomiei în centrul instinctiv cu Mama Divină.

Î. Cum se relaționează Eurile de desfrâu cu cele de lăcomie?

R. Aceasta are multe rădăcini. Uneori persoana care are Euri de lăcomie amestecate cu desfrâu, este o persoană căreia îi place să facă ciudățenii. De exemplu, să bea înainte de a face fornicația; aceasta face parte din lăcomie amestecată cu desfrâu. Sunt persoane cărora le plac orgiile și la orgii există mâncare, există desfrâu etc. Dar o persoană normaloidă („normal" între ghilimele, de aceea spun normaloidă, normalitatea umanoidului), observând Eurile de lăcomie în desfrâu, își dă seama că Eul îi utilizează mintea pentru a vrea să amestece lucruri în actul sexual care nu corespund actului sexual.

Î. Ne-ai vorbit de lăcomie în centrul instinctiv, în centrul intelectual, dar cum se manifestă în centrul motor?

R. Mâncând repede. Multă lume mănâncă repede, și aceasta este lăcomia. Mănâncă repede pentru a mânca mai mult, după ei.

Î. Toate Eurile au manifestări în toți centrii? Pentru că sunt unele Euri pe care eu nu știu să le văd; de exemplu, în centrul instinctiv sau în centrul emoțional.

R. De exemplu, care este Eul?

Î. Curiozitatea.

R. Acesta este intelectual. Eul curiozității este din centrul intelectual.

Î. Dar se poate conecta același Eu cu centrul emoțional?

R. Da, se conectează de la cel intelectual cu cel emoțional. Se conectează.

Î. Şi cum se vede curiozitatea în emoţional? Ce manifestări are?

R. O veselie nesănătoasă: „Am văzut, am văzut pe cutare că o săruta pe cutare printr-o gaură." Centru intelectual şi centru emoţional.

Î. Şi în ceilalţi, în motor-instinctiv-sexual?

R. Ah, păi prin mişcările pe care le facem şi în sexual producând senzaţii sexuale.

Î. Dar curiozitatea, ce ştiu eu, o curiozitate de alt tip, care să nu fie sexuală, o curiozitate pentru o conversaţie pe care o are cineva, ce legătură are cu centrii?

R. Depinde. De exemplu, dacă eu am curiozitatea să ştiu ce i-a spus Michel lui Aristiţa, aceasta este o curiozitate care este acolo în centrul intelectual şi o curiozitate care este în centrul emoţional. „Vreau să ştiu. Vreau să ştiu. Ce o fi zis?" Este aici (în centrul intelectual) şi în centrul emoţional. Nu are nimic de-a face cu cel sexual...

Î. Exact, este ceea ce vroiam să ştiu, sunt situaţii în care nu are de-a face...

R. Dar există unul, doi sau trei centri care întotdeauna sunt atinşi, întotdeauna.

Î. Atunci toate Eurile mănâncă din energia sexuală?

R. Nu. Maşina umană se alimentează din centrul sexual. Nu toate Eurile mănâncă din centrul sexual. Dar este adevărat că Eurile au fost formate din proasta utilizare a centrului sexual, prin fornicare.

Î. De exemplu, orgoliul s-ar putea manifesta în centrul sexual. Există persoane de pe stradă, ei bine, este de domeniul public, că sunt bărbaţi care sunt orgolioşi şi zic: „Eu am mai mult decât tine."

R. Da, toate acestea sunt orgoliu sexual.

Î. Uneori Egoul este atât de puternic că nu ajungi să mai vezi nimic. Este acolo, dându-ţi de furcă, dar nu mai poţi mai mult. O practică pentru a ieşi din asta?

R. Trebuie să oprim maşina umană şi să ne relaxăm, inspirăm şi expirăm, vocalizăm o vreme, şi apoi, cu lupa autoobservării, vedem care sunt centrii cei mai afectaţi. Unde sunt cel mai afectat? În centrul emoţional: „Îmi vine să plâng, îmi vine să mă sinucid." Ah, dacă lucrurile sunt aşa, este pentru că este

centrul cel mai afectat. Atunci trebuie să continui să mă uit cu lupa, ca şi cu o lanternă cu care privim maşina... „Ah, aici, în centrul motor, uhhh, îmi vine să mă dau de pereţi." Înseamnă că de asemenea este puternic.

Î. Da, aceasta mi se întâmplă în mental...

R. Clar, acolo trebuie să opreşti maşina şi să analizezi fiecare dintre aceste gânduri negative, să le analizezi. Este ca şi o bomboană ambalată; trebuie să-i scoatem hârtia încet şi să ne uităm la ea şi să o aruncăm.

Î. Şi Mama Divină?

R. Să lucrăm cu ea apoi.

Î. Trăsătura psihologică particulară a fiecăruia realmente este relaţionată cu aceste trei Euri de bază despre care am vorbit: frica, amorul propriu...?

R. Nu, trăsătura psihologică este ceva pe care fiecare trebuie să o descopere din mers. Aceasta se descoperă după un timp de autoobservare. Nu pretindeţi să o descoperiţi aşa, de azi pe mâine, pentru că trăsătura psihologică este camuflată. Eu credeam timp de mulţi ani că trăsătura mea psihologică era „cutare", şi apoi mi-am dat seama că era mânia.

Î. Dar întotdeauna este un Eu care pe tine te afectează mult şi care este la baza tuturor reacţiilor tale...

R. Nu, este Eul cel mai puternic dintre toate Eurile pe care le ai; şi acesta se alimentează mult cu energia noastră, cu Conştiinţa.

Î. Trăsătura psihologică particulară a fiecăruia trebuie să fie unul dintre cele şapte păcate capitale?

R. Este unul dintre cele şapte păcate capitale.

Î. Nu poate fi altul?

R. Nu.

Î. Şi când analizăm un Eu pe care l-am văzut într-un moment precis, nu trebuie să facem o muncă de asemenea de a ne aminti când am văzut pentru prima oară această stare?

R. Nu, aceasta este atunci când vreţi să faceţi şi aveţi timp să faceţi o analiză retrospectivă, pentru a introduce mai în profunzime informaţia

înțelegerii pe care voi o aveți deja, dar aceasta este separat. Dacă pentru a lucra un Ego, voi vă apucați întotdeauna de aceasta, în final nu o mai faceți pentru că vă invinge lenea, plictiseala, oboseala. Aceasta se face atunci când cineva se simte relaxat în alt moment; atunci vom revizui. Este ca și cel care are timp să meargă să șteargă de praf cărțile dintr-o bibliotecă. Nu în fiecare zi puteți face aceasta, nu-i așa? Dar uneori, da. Atunci luați periuța aceea, scoateți praful și îl curățăm. Acestea sunt lucruri paralele cu munca psihologică care ne ajută să ne înțelegem personalitatea. De ce am fost formați așa? Ce lucruri există în trecut care ne influențează acum? Dar aceasta este un altceva; acestea sunt analize retrospective pe care din când în când trebuie să le facem.

Î. Și frica care ne intră, dintre acestea șapte, unde trebuie să o situăm atunci?

R. În toate. În toate Eurile! Cineva mănâncă cu lăcomie pentru că crede că într-o zi va veni războiul și nu va avea mâncare pentru a mânca: „Trebuie să mănânc pentru a avea rezerve." Acestea sunt fantezii.

Î. Problema este că ne simțim slabi când lucrăm cu un agregat care nu s-a terminat de concretizat, și uneori trebuie să insistăm, uneori avem senzația de insatisfacție. Insatisfacția mi-am dat seama că îmi dă de asemenea lăcomie...

R. Clar, foame nervoasă...

Î. Da, acest lucru de a spune: „Ei bine, păi trebuie să mă agăț de ceva pentru a opri o vreme aceasta." Atunci, de asemenea trebuie să lucrăm cu aceasta, adică, cu toate deodată?

R. Clar, când simți insatisfacție, ceea ce trebuie să faci este să te întinzi și să te relaxezi, și să lucrezi centrul emoțional-instinctiv cu Mama Moarte, să-ți calmeze emoțiile și să-ți calmeze centrul instinctiv.

Î. Rădăcinile fricii sunt în legătură cu lipsa de credință?

R. În Tatăl! Frica este lipsă de credință în Tatăl!

Î. Lipsa de credință este cauza fricii?

R. Încredere! Încredere în Tatăl!

Î. Este ignoranță, este rezultatul ignoranței și al tuturor greșelilor...

R. Și de a vrea întotdeauna să rezolvăm noi totul cu mintea, și mintea nu rezolvă nimic...

Î. Atunci, este orgoliu?

R. Da, lipsa de credință, lipsa de încredere în Tatăl este orgoliu, sau poate fi de asemenea autosuficiența intelectualoidă.

Î. Înseamnă să pretindem că știm mai mult decât Tatăl... Este o formă de ateism?

R. Da, clar, ateismul, toate acestea, fac parte din lipsa de credință și lipsa de încredere în Tatăl.

Î. Frica poate fi de asemenea un Eu al trăsăturii psihologice particulare?

R. Da, există persoane foarte fricoase. Le este frică de tot: Frică să mănânce, frică să vorbească, frică să meargă, merg tremurând, merg cu frică, frică să-și aleagă hainele...; întotdeauna le este frică.

Î. Ateismul cu ce se mai relaționează?

R. Ateismul este o întărire a relei voințe în noi. Reaua voința vrea să ne îndepărteze de Tatăl. Atunci reaua voință, când este foarte mare, unită cu autosuficiența, ne face atei. Toți cei care sunt atei sunt foarte violenți. Sunt violenți pentru că sunt plini de rea voință, împotriva a ceea ce este divin, împotriva Naturii etc.

Î. Tema lăcomiei cu frica, de a mânca mult pentru că poate credem că în viitor vom răbda de foame sau altceva, se poate întâmpla contrariul, de a nu vrea să mâncăm pentru că poate ne vom îngrășa prea mult?

R. Da, aceasta este anorexia. Anorexia înseamnă toate acestea, frici și amor propriu.

Î. Când lucrăm cu un Eu, observăm toate efectele negative pe care acel Eu le produce în noi și în viața noastră. Ajută în acest proces de distrugere a Eului dacă facem contrariul acelui Eu? De exemplu, dacă nu suntem generoși și suntem egoiști și niciodată nu facem eforturi pentru ceilalți, dacă facem eforturi în mod conștient pentru ceilalți, înțelegem mai bine acel Eu, ajută pentru a-l înțelege mai bine? Cum funcționează toate acestea?

R. Da, da, orice analiză pe care noi o facem asupra cutărui Eu ne ajută să-i luăm forță acestui Eu...

Î. Dar dacă facem virtutea...

R. Da, începem să facem contrariul Eului, atunci el va pierde forța, va pierde, va pierde...

Î. La început nu o facem din toată inima...

R. Nu contează! Dar aceasta va forma în noi altă forță contrară lui, altă forță contrară. Aceasta, plus analiza constantă, face ca această forță superioară să câștige teren și forța Eului să se diminueze.

Î. Oscar, această tendință pe care o avem, mai ales femeile, mai ales în casă sau în asociație, de a vrea să controlăm totul, să fie cum crezi tu, adică lucrurile să fie cum crezi tu că trebuie să fie... Ce este aceasta din punct de vedere psihologic?

R. Aceasta este amor propriu și orgoliu. Sunt femei care au în mod înnăscut orgoliul de a fi „femeia totală", atunci spun lucruri precum acestea: „Eu îl controlez pe soțul meu, controlez mâncarea, controlez casa, controlez câinii, pentru că eu tot ceea ce fac, fac bine".

Î. Sau crede că ceea ce face celălalt nu este bine și „ceea ce fac eu este mai bine".

R. Clar, acesta este orgoliul.

Î. Ce este ceea ce trebuie să înțelegi pentru a lăsa ca fiecare scenă sau fiecare lucru să fie așa cum trebuie să fie?

R. Trebuie să ne gândim că trebuie să studiem acolo factorii autoimportanței, ai autoîngâmfării. Atunci, descoperind că ne credem foarte importanți, să nu mai fim atât de protagoniști. Autoîngâmfarea, când o descoperim, ne face să ne controlăm cuvântul, pentru că întotdeauna vorbim despre noi -de obicei, persoanele care sunt așa își petrec timpul vorbind despre ele toată ziua-. Există femei care spun întotdeauna: „Bine că sunt eu aici, ce bine, că bărbatul acesta pe care-l am... Bine că Dumnezeu m-a făcut femeie, pentru că...!" Aceasta este autoîngâmfarea. Atunci ne supravalorăm cuvintele, ne supravalorăm gândurile. Aceasta este autoimportanța, autoîngâmfarea, și aceasta dă în orgoliul de a fi „femeia totală".

Î. Și persoanele care o înconjoară își dau seama de cum este această persoană; această persoană cu timpul va rămâne singură.

R. Clar, va rămâne singură. Atunci trebuie studiate autoimportanța, autoîngâmfarea, amorul propriu. Și cum trebuie să le luăm forță acestora? Păi, prin intermediul autoobservării își va da seama că vorbește doar despre ea însăși, că este perfecționistă, și nimic nu este perfect în această lume.